

mert ő nem
önmaga már
oly távoli
személye
mint az égbolt
szegélye
oly távoli
mint egy mese
minden mi
történik vele
s az is mese
hogyan él itt
valakik csak
mesélik
hogyan volt egyszer
hol nem volt
élt ameddig
meg nem holt
fuss el véle
talán bizony
soha nem is volt

Rába György

MEGBÁNTOTT ÉGI JEL

Megsértettem egy üstökös
innen eredt minden bajom
ezért bosszúból gonoszul
söpört ki szemhatáromon
malacfarkat szerencsepátkót
légyottból a másodikat
beteljesült vágyakozásból
ínyemen csak íze maradt
hahó őszi pityangpehellyel
elröppenő ígéretnek
kiáltoztam torpanjatok meg
egemen tündérkedjete
már rikoltoztam megkövetlek
téged súlyos kezű uram
hétköznapi tekintete
mered rám most vigasztalan

ÉVTIZEDEK ÉTLAPJA

Az első esztendők
szemelgetés a házikert gyümölcsösében
kamasz második évtized
csapda hurok apróvadpecsenyére
az ifjú X a harmadik
húsevő éhség ösztökélésére
erdőjárás akár tilalmas nagyvadakra
az érett a nagyúri negyedik
terített asztalának főhelyén
teknőclevestől medvetalpon át
fölszolgálás mézben főtt rózsaszíromig
az ötödik évtized alig mostohább
még mindig dús teríték mögött
bár az asztalfőtől egy-két hellyel lejjebb
a következő évek mindegyike azonban
félig üres szoba itt-ott harapnivalóval
megkezdett sódar piaci záróra
fonnyadozó zöldféléjével körítve
kései idők már a konyha sarkában
jótét egytál ami épp megmaradt
s amikor már nem is az éveket
a hónapokat guberálad össze
bozóttüzek után a füstölgő tarlón
megpörkölt szöcskére és az ágon
megsült vadalmára vadászol

GYŰLÖLNI KÖNNYEBB

Fárasztó feladat élőt szeretni
visszfény szépségét naphosszat dicsérni
kihűlt önbizalmát teli tudóval
éleszteni míg friss tűz nem emészti
csalogatni fűtött szoba vetett ágy
káprázatával ha útszélre tért ki
a szív érzéseit hordozni esküd
teher hozzá mérten a gyűlölet füst

Kiábrándítlak másik tévhitedből
mert kimerítőbb szeretni a holtat
fogolymentben roskadozva régi
társad mindennap vele gyalogoltat
s loholsz folyvást gyógyszerért mivel otthon
jajongva várja kinek húsa olvad
volt szeretteid kínjai gyötörnek
ha kelsz fekszel születted volna kőnek

Csukás István

AZ ŐSZ NAGY MEDVEMANCCSAL

Az ősz nagy medvemanccsal ad egy
nagy maflást, hogy beleszeng a fülem,
állok bambán, ahogy újabban szoktam,
és nem adom vissza, mint régen, inkább
úgy teszek, mintha játszanánk, egy nagy
játék az élet, lehet, hogy egy lehajló
ág volt, lehet, hogy egy csomó ázott levelet
vágott hozzám a szél, de könnyeimen át is
látom, hogy itt az ősz, a kedvenc évszakom,
mert a szerelmeimről nem olyan könnyű
lebeszélni, nincs olyan sok, és újat keresni
sincs már olyan sok időm, jobb így és
szebb is így együtt múlni el a szerelemmel,
kívül-belül csupa homály, vérző orrát
törli az alkony, madárláb szép rajza fut
a sárban, zeng a villanydrót húrja, a hegy
oldalán telefonfülke köhög magányosan,
kapkodva szedem össze őket, mint elkésett
diák, mert vége a vakációnak, becsöngettek.